

Χωρίς νὰ ἔχη τις τακτοποιήσει τὴν τράπεζαν πολλαχ.: Ἐχω ἀκόμα ἀτραπέζωτα. Ἀντίθ. τραπεζωμένα (ιδ. τραπεζώνω.)

ἀτραπέζωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τραπεζωτός < τραπεζώνω.

Ὁ μὴ παρακαθίσας εἰς τράπεζαν, εἰς γεῦμα σύνηθ.: Ὅσες φορές ἔρθη δὲ φεύγει ἀτραπέζωτος σύνηθ.

ἀτρατάριστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τρατταριστός < τραττάρω.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν προσεφέρθη γλύκυσμα ποτόν, ἐπὶ ἐπισκέπτου: Κάθεται τόση ὥρα ὁ ἐπισκέπτης ἀτρατάριστος. Ἐφυγε ἀτρατάριστος. Συνών. ἀκαλετῆ-ριστος. β) Ὁ μὴ παραγγέλλων νὰ τοῦ φέρουν γλύκυσμα ἢ ποτόν: Κάθεται ὥρες ἔς τὸ καφενεῖο ἀτρατάριστος.

2) Ὁ μὴ προσφερθεὶς, ἐπὶ γλυκύσματος, ποτοῦ κττ.: Γλυκὸ-ποτὸ ἀτρατάριστο.

ἀτραύιχτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. τραυιχτός.

1) Ὁ μὴ τραυιχθεὶς, ὁ μὴ ἐλκυσθεὶς σύνηθ.: Ἀτραύιχτο καῖκι. β) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ τραυίξῃ, πολὺ βαρὺς σύνηθ.: Τὸ ἀμάξι εἶν' ἀτραύιχτο. γ) Μεταφ. ἀνυπόφορος σύνηθ.: Ἀτραύιχτα βάσανα. 2) Ὁ μὴ ἀντληθεὶς σύνηθ.: Ἀτραύιχτο κρασί. β) Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποῖου δὲν ἔγινε ἀντλησις σύνηθ.: Ἀτραύιχτο βαρέλλι.

γ) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν ἐπόθη τὸ περιεχόμενον σύνηθ.: Κατοσταράκι ἀτραύιχτο. δ) Ὁ μὴ πιών, ὁ μὴ μεθύσας Λεξ. Πρω.: Ἀτραύιχτος εἶναι ἀπόψε. Συνών. ἀμέθυστος 1. 3) Ὁ μὴ ἀναληφθεὶς, ἐπὶ κατατεθειμένων χρημάτων σύνηθ.: Ἐχω ἀκόμα λίγα λεφτὰ ἀτραύιχτα. 4) Ὁ μὴ ἀποσυρθεὶς, ἐπὶ πλημμύρας σύνηθ.: Ἀτραύιχτα νερά. 5) Ὁ μὴ στραγγίσας, ὁ μὴ ψηθεὶς ἐπαρκῶς σύνηθ.: Ἀτραύιχτο πιλάφι-ψωμί. Συνών. ἀνάσυρτος Α 3, ἀστράγγιστος 3.

ἄτραχτος ἐπίθ. Ἠπ. (Χιμάρ.) Πελοπν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. τρακτός.

1) Ὁ μὴ στερεοποιηθεὶς, ἡμιτελής, ἐπὶ φῶς μὲ μαλακὸν κέλυσος Πελοπν.: Ἡ κόττα ἔκανε ἐν' ἀβγὸ ἄτραχτο. Συνών. ἄταρος 1. β) Ἡμιτελής Πελοπν.: Ἀτραχτες δουλειές. 2) Ἀκοπάνιστος Ἠπ. (Χιμάρ.): Καφές ἄτραχτος.

ἀτρέμητος ἐπίθ. ΣΣκίτη Ἀπολλών. ἄσμ. 114 ἀτδέ-ματε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τρεμητός < τρέμω.

1) Ὁ μὴ τρέμων, ἀκίνητος ΣΣκίτης ἐνθ' ἄν.: Ποίημ. Ἡ ἐλαῖα μὲ τ' ἀτρέμητα ἐβλάστησε τὰ κλαδιά καὶ τὰ δάφανα φύλλα.

2) Ἀτρόμητος Τσακων.

ἄτρεμος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. τρέμω.

Ὁ μὴ τρέμων: Φωνὴ ἄτρεμη. Συνών. ἀτρεμού-λιαστος.

ἀτρεμούλλιαστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. τρεμουλλιαστός.

Ἀτρεμος, ὁ ιδ.: Ἀτρεμούλλιαστη φωνή. Ἀτρεμούλ-λιαστο φῶς.

ἀτριβώλιστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτριβώλιστος.

Χωρὶς τριβώλισμα, χωρὶς τρίτον ὄργανο τοῦ ἀγροῦ: Ἀτριβώλιστα ἄχ' ἀκόμα Ἀπύρανθ.

ἀτριβώλιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀτρι-βώλ'στους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τριβωλιστός < τρι-βωλίω.

Ὁ μὴ ὀργωθεὶς διὰ τρίτην φοράν, ἐπὶ ἀγροῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀτριβώλιστο χωράφι Ἀπύρανθ. Καπνουτόπια ἀτριβώλ'στα Αἰτωλ. Συνών. ἀτρίτιστατος.

ἀτριγύριστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀτριγύρ'στους βόρ. ιδιῶμ. ἀτριγύριγος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. τριγυριστός.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐτριγύρισε ἢ δὲν δύναται τις νὰ τριγυρίσῃ, νὰ περιέλθῃ ἔνεκα τῆς μεγάλης του ἐκτάσεως ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἄφησα ἐξοχὴ ἀτριγύριστη. Ἀτριγύριστο ἀμπέλι-βουνό-νηοί-χωράφι κττ. σύνηθ. Συνών. ἀτρί-γυρος. β) Ὁ μὴ περιφραχθεὶς σύνηθ.: Ἀτριγύριστο ἀμπέλι-περιβόλι-χωράφι σύνηθ. 2) Ὁ μὴ περιερχόμενος, ὁ μὴ περιφερόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πολλαχ.

ἀτρίγυρος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. τριγυρῶ, δι' ὃ ιδ. τρι-γυρίζω.

Ἀτριγύριστος 1, ὁ ιδ.: Ἀτρίγυρος λόγγος. Ἀτρίγυρο βουνό-νηοί.

ἀτρικύμιστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀτρικύμητος ΠΒλα-στοῦ Κριτικ. ταξιδ. 119.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τρικυμιστός < τρι-κυμίζω.

1) Ὁ μὴ σαλευόμενος ὑπὸ τρικυμίας, γαλήνιος λόγ. σύνηθ.: Ἀτρικύμιση θάλασσα. Ἀτρικύμιστο πέλαγο. Ἀτρικύ-μιση ψυχὴ σύνηθ. || Ποίημ.

Τῇ νύχτ' ἀκούει ὅλα τ' ἀνάκουστα

ἔς τὸν ἀτρικύμιστον ἄερα

ΓΔροσίν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 83. 2) Μεταφ. ἡσυ-χος, ἀπερίσπαστος σύνηθ.: Ἀτρικύμιση ζωή.

ἀτρίτιστατος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτρίθιαστος Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τρίτιστατός < τρι-τάζω.

Ὁ μὴ ἀροτριωθεὶς διὰ τρίτην φοράν, ἐπὶ ἀγροῦ ἢ ἀμ-πέλου: Τὸ ἀδέλι εἶναι ἀτρίθιαστο. Συνών. ἀτριβώλιστος.

ἄτριφτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἄτριφτους βόρ. ιδιῶμ. ἄτριχτος Ἄνδρ. ἄτρι-βος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄτριπτος. Τὸ ἄτριβος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ ἐπιτριβεῖς, ὁ μὴ ὑποστὰς ἐντριβὴν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀτριφτο κορμί-πόδι-χέρι κττ. κοιν. β) Ὁ μὴ καθαρισθεὶς καὶ στυλβωθεὶς διὰ τριβῆς, ἐπὶ μεταλλίνων σκευῶν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀτριφτα ἀσημικὰ-χαλκώματα κττ. Καραβάνα ἄτριφτη. Καζάνι ἄτρι-φτο. Τεντιζερέδες ἄτριφτοι κοιν. Τὰ ὀκρύα ἐπέμ'ναν ἄτριφτα Χαλδ. γ) Ὁ μὴ ἐκκοκισθεὶς διὰ τριβῆς Πόντ. (Ὁφ.): Ἀτριβο ἐν' τὸ τσουπάδ' (τσουπάδ'=ἀραβόσιτος). δ) Ὁ μὴ φθαρεὶς διὰ τῆς τριβῆς, καινουργῆς σύνηθ.: Ἀτριφτο παν-ταλόνι-σακκάκι-φόρεμα κττ. ε) Ὁ μὴ πεπατημένος, ἐπὶ ὁδοῦ Ἠπ. Πβ. τὸ μεταγν. Ὀππιαν. Ἀλιευτ. 4, 68 «κέλευ-θοι ἄτριπτοι». ς) Μεταφ. ὁ στερούμενος πείρας, ἄπει-ρος Λεξ. Βυζ. Συνών. ἀσυνήθιστος 1. 2) Ὁ μὴ συντριβεῖς, ὁ μὴ κοπανισθεὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ.): Ἀτριφτος καφές. Ἀτριφτη ζάχαρι-καννέλλα κττ. Ἀ-τριφτο ἀλάτι-πιπέρι κττ. κοιν. Ἀτριφτο δόλωμα Σύμ.

